

udelukkende består af angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, og (iv) tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i Rådets Forordning nr. 207/2009, idet Appellammeret med urette fandt, at mærket ikke, som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret.

Appel iværksat den 3. august 2011 af Carlo De Nicola til prøvelse af Personalerettens dom af 28. juni 2011 i sag F-49/10, De Nicola mod EIB

(Sag T-418/11 P)

(2011/C 282/79)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Carlo De Nicola (Strassen, Luxembourg) (ved advokat L. Isola)

Den anden part i appsagen: Den Europæiske Investeringsbank (EIB)

Appellantens påstande

Appellanten har nedlagt påstand om, at Retten

— ændrer Personalerettens dom af 28. juni 2011 i sag nr. F-49/10 således, at:

— den afgørelse, der var indeholdt i e-mail af 11. maj 2010, annulleres, for så vidt som EIB ikke ønskede at fuldføre den administrative procedure og hindrede forsøget på mindelig bilæggelse af tvisten, idet den stiltiende afslog at godtgøre en udgift til lægebehandling på 3 000 EUR

— EIB tilpligtes at godtgøre et beløb på 3 000 EUR svarende til appellants udgifter til laserbehandling, hvilken behandling blev ordineret og udført i Italien, med tillæg af renter, opskrivning af beløbet som følge af inflationen og sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten påberåbt sig følgende anbringender:

A. Vedrørende de faktiske omstændigheder.

- 1) Appellanten har gjort gældende, at Personaleretten urigtigt gengav en påstand og undlad at tage stilling til en anden.
- 2) Han har ligeledes anfægtet den fortrinsstilling, som Personaleretten indrømmede institutionen, der endnu engang blot hævdede visse fakta, som Personaleretten uden videre anså for bevist.

B. Vedrørende annullationspåstanden:

3) Appellanten har nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, som han blev meddelt den 11. maj 2010 pr. e-mail, for så vidt som EIB afviste at udpege en tredje læge, afviste at indlede forligsproceduren i personalevedtægtens artikel 41 og afslog at godtgøre ham de 3 000 EUR, som han havde afholdt til laserterapi, som han var blevet ordineret, og som var blevet udført i Italien.

4) Personaleretten afviste den del af søgsmålet, som vedrørte udpegningen af en tredje læge, idet den lagde til grund, at appellanten burde have anfægtet en ikke-eksisterende afgørelse af 24. marts 2008, uden herved at redegøre for forbindelsen mellem den anfægtede afgørelse og den afgørelse, som retten anså for bebyrdende, og uden at angive i henhold til hvilke bestemmelser den udtalelse, der er tillagt tillidsmanden ved EIB, skulle være blevet til et afgørelse om afslag fra EIB.

5) Appellanten havde gjort gældende, at udtalelsen blot er en intern forvaltningsakt, der ikke er bebyrdende, og således ikke kan anfægtes selvstændigt.

Personaleretten fraveg derimod tidligere retspraksis og indførte en frist på tre måneder for at anfægte en hvilken som helst intern forvaltningsakt, idet den fastslog, at søgsmålsfristen begyndte at løbe fra den dato den ansatte indgiver en anmodning, uanset hvornår der træffes afgørelse og uden i det mindste at kende begrundelsen herfor.

6) Appellanten anfægter hele det system af regler, der er dikteret af de offentlige institutioner, og som Personaleretten forsøgte at anvende på EIB, der er organiseret som en privat bank, og hvis personale er ansat på en privatretilig ansættelseskontrakt. Dette bevirker, at de akter, der vedrører dem, ikke er forvaltningsakter, ikke har karakter af udøvelse af offentlig myndighed, ikke er myndighedsakter, og at der ikke er nogen formodning for, at de er lovlige, hvorfor de ansatte ikke kan sammenlignes med tjenestemænd, og det er uforment at tillægge organisationsmæssige foranstaltninger, der træffes på samme måde som i en hvilken som helst privat bank, umiddelbar retskraft.

7) Appellanten anfægter endvidere den ulogiske begrundelse for dommen, for så vidt som den udelukker, at han har begået en undskyldelig fejl, idet den tillægger ham kendskab til en akt, der kun er forkyndt for hans advokat.

8) Han gør endelig gældende, at i enhver retsorden kan en nullitet til enhver tid anfægtes, og ikke blot inden for den korte frist, der gælder for akter, der kan annulleres.

- 9) Med hensyn til forligsproceduren efter personalevedtægtes artikel 41 gør appellanten gældende, at der ikke er tale om en processuel forudsætning, hvorfor Personaleretten retsstridigt forsøgte at sidestille proceduren med den administrative klageadgang, som Unionens tjenestemænd er underlagt. Sidstnævnte er imidlertid obligatorisk, og den markerer grænserne for det efterfølgende sagsanlæg.
- 10) Med hensyn til påstandene vedrørende afvisningen af at indlede den omhandlede forligsprocedure er appellanten af den opfattelse, at Personalerettens afgørelse er retsstridig, da banken aldrig kan afvise at indlede en sådan.
- Det følger heraf dels, at ingen begrundelse gyldigt kan støtte en sådan afvisning, dels at banken — såfremt den ansattes påstande tages til følge — må anses for at være underlagt et skærpet ansvar og at banken uden videre bør pålægges at betale sagsomkostningerne.
- 11) Med hensyn til det stiltiende afslag på at godtgøre udgifterne til laserterapi, gør appellanten gældende, at den manglende begrundelse givetvis er et udtryk for magtfordrejning, eftersom godtgørelse heraf kun gyldigt kan nægtes i tre tilfælde, hvorimod den manglende formelle akt udgør en absolut nullitet, der som sådan kan anfægtes til hver en tid.
- 12) Endelig må Personalerettens undladelse af at træffe afgørelse under henvisning til, at den ikke var i besiddelse af de nødvendige oplysninger, uden tvivl karakteriseres som retsstridig.

C. Vedrørende påstanden om, at indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 13) Personaleretten fastslog, at denne del af påstandene måtte afvises på grund af *litispendens*, selv om der ikke er fastsat regler om *litispendens* i procesreglementet. Personaleretten forklarede endvidere ikke, hvorledes der kan være identitet mellem påstandene i en sag, der verserer i første instans, og en sag, der verserer for appelininstansen, ligesom den ikke redegjorde for, hvordan og hvem, der har fremlagt de faktiske beviser, som denne afgørelse bygger på.
- 14) Appellanten er endelig af den opfattelse, at tiltrædelsen af appellen og ændringen af den appellerede dom må medføre en ny afgørelse om fordeling af sagsomkostningerne både i førsteinstansen og i appelininstansen.

Sag anlagt den 29. juli 2011 — Ellinika Touristika Akinita mod Kommissionen

(Sag T-419/11)

(2011/C 282/80)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Ellinika Touristika Akinita AE (Athen, Grækenland) (ved advokat N. Fragkakis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgeren gives medhold i søgsmålet i sin helhed.
- Den anfægtede afgørelse fra Kommissionen, som er rettet til Den Helleniske Republik, annulleres og erklæres ugyldig
- Det fastslås, at der skal ske tilbagebetaling med tillæg af renter af ethvert beløb, som er blevet »krævet tilbagebetalt« direkte eller indirekte fra sagsøgeren i medfør af den anfægtede afgørelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Med dette søgsmål har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 24. maj 2011 K(2011) 3504 endelig om statsstøtte til visse græske kasinoer — C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009), som er blevet gennemført af Den Helleniske Republik.

Sagsøgeren har fremført følgende anbringender til støtte for sin annullationspåstand:

Det første anbringende vedrører en forkert fortolkning og anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, og en utilstrækkelig begrundelse, som er i strid med artikel 296 TEUF. Nærmere bestemt: den pågældende støtteforanstaltning: (i) sikrer ikke kasinoet i Parnitha og kasinoet i Corfu en økonomisk fordel ved overførsel af offentlige midler, (ii) er ikke selektiv og (iii) kan ikke påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer ikke konkurrencen, ligesom den heller ikke truer med at fordreje konkurrencen.

Det andet anbringende vedrører en ukorrekt fortolkning og anvendelse af artikel 14, stk. 1, første punktum, i Rådets forordning nr. 659 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1). Nærmere bestemt: (i) ulovlig statsstøtte kan kun kræves tilbagebetalt fra de egentlige modtagere af støtten og (ii) de egentlige modtagere af den omhandlede foranstaltning (kasinoernes kunder) og de subjekter (kasinoerne i Corfu, Parnitha og Salonicco), som afgørelsen om tilbagebetaling er rettet til, og som ikke bliver opkrævet entréafgifter, er ikke identiske.

Det tredje anbringende vedrører en ukorrekt fortolkning og anvendelse af samme forordnings artikel 14, stk. 1, andet punktum. Tilbagebetalingen af den omhandlede støtte er i strid med (i) princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og (ii) proportionalitetsprincippet.